

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Kateřiny Mrázové, Ph.D., v právní věci žalobce: **AVS TRANSPORT s.r.o.** se sídlem Uherský Brod, Podzimní 2425, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Praha 4, Na Zlatnici 301/2, proti žalovanému **Krajskému úřadu Zlínského kraje**, se sídlem Zlín, tř. Tomáše Bati 21, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 7. 2014, č. j. KUZL-23133/2014, sp. zn. KUSP-23133/2014/DOP/Mu,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a shrnutí obsahu rozhodnutí žalovaného

[1] Rozhodnutím ze dne 11. 2. 2014, č. j. MULU 2383/2014, uložil Městský úřad Luhačovice (dále též „městský úřad“), žalobci podle § 125f odst. 3 a § 125c odst. 4 písm. f) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o silničním provozu“), pokutu ve výši 2 000 Kč.

[2] Městský úřad rozhodl, že se žalobce dopustil správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu tím, že jako provozovatel motorového vozidla zn. BMW r. z. ... 8500 nezajistil, aby při užití jeho vozidla blíže neustanoveným řidičem na pozemní komunikaci dne 3. 7. 2013 v 18:20 hod. v katastrálním území obce Pozlovice na travnaté ploše před placeným parkovištěm u přehradní hráze byly řidičem dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, a tím porušil povinnost provozovatele vozidla stanovenou v § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu.

[3] Správní orgán shledal nevěrohodným tvrzení žalobce, že vozidlo měl v inkriminované době řídit občan Bulharska G. G. zastoupený P. K. s adresou k doručování X, přechodně bytem C. A., no. 9, p. 1, E. T. d. C., CP: 38005, S. C. d. T. Proto věc podezření ze spáchání přestupku odložil podle § 66 odst. 3 písm. g) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů. V řízení o správním deliktu dospěl k závěru, že provozovatel vozidla nezajistil splnění povinnosti řidiče, aby se řídil obecnými pravidly provozu na pozemních komunikacích, protože stál s vozidlem na silniční vegetaci v takovém místě, kde to nebylo povoleno.

[4] Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, na jehož základě žalovaný změnil znění výroku rozhodnutí městského úřadu, aby zpřesnil skutek co do porušení povinnosti, následovně: *„AVS TRANSPORT s.r.o., IČ 26947269, Podzimní 2425, 68801 Uherský Brod (dále jen „povinný“) se dopustil správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu ve znění pozdějších předpisů tím, že jako provozovatel motorového vozidla BMW r. z. 4Z7 8500 v rozporu s § 10 nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, když blíže neustanovený řidič provozovaného vozidla s vozidlem zastavil a stál dne 3. 7. 2013 v 18:20 hodin v KÚ obce Pozlovice na travnaté ploše před placeným parkovištěm u přehradní hráze, čímž řidič porušil ust. § 27 odst. 1 písm. r) zákona o silničním provozu zapovídající řidiči zastavení a stání na silniční vegetaci, pokud to není povoleno místní úpravou provozu na pozemní komunikaci. Tím povinný jako provozovatel vozidla porušil povinnost provozovatele vozidla stanovenou v ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu.“* Ve zbytku žalovaný rozhodnutí městského úřadu potvrdil a s jeho závěry se ztotožnil.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

[5] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce včas žalobu. Uvedl, že nebyl řádně zjištěn skutkový stav, jelikož se správní orgány nezabývaly tím, zda je plocha, na které řidič vozidlo provozované žalobcem zastavil, pozemní komunikace nebo jiné veřejně přístupné místo. Výrok rozhodnutí je nesrozumitelný, protože místo údajného protiprávního jednání není v rozhodnutí specifikováno natolik přesně, aby bylo možné zjistit, zda se jedná o pozemní komunikaci.

[6] Ve výroku rozhodnutí je uvedeno, že vozidlo bylo zaparkováno *„na travnaté ploše před placeným parkovištěm u přehradní hráze“*, z čehož lze dovodit, že vozidlo bylo zaparkováno na veřejném či soukromém prostranství mimo pozemní komunikaci. Travnatá plocha před placeným parkovištěm není pozemní komunikací, ani taková skutečnost nebyla správním

orgánem tvrzena či prokázána. V takovém případě předmětné jednání vykazuje znaky přestupku proti veřejnému pořádku dle § 47 odst. 1 písm. h) zákona o přestupcích.

[7] Podmínkou pro projednání věci jako správního deliktu provozovatele vozidla však je, aby porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazovalo znaky přestupku podle zákona o silničním provozu [§ 125f odst. 2 písm. b)]. Žalobce byl za správní delikt potrestán neoprávněně, neboť skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla nemůže být naplněna tím, že s vozidlem je spáchán přestupek proti veřejnému pořádku.

[8] Správní orgán v rozporu s § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu neučinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Žalobce sdělil totožnost osoby, která vozidlo řídila, ale správní orgán ji odmítl kontaktovat, protože její zmocněnec požádal o doručování písemností na email. Přestupek však lze projednat též v nepřítomnosti obviněného, a nelze-li obviněnému nebo jeho zástupci doručovat písemnosti, ustanoví jim správní orgán opatrovníka dle § 32 odst. 2 písm. d) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád.

[9] Jako důkazy proti řidiči mohl správní orgán provést vyjádření či svědeckou výpověď žalobce, který má ze zákona povinnost vědět, kdo jím provozované vozidlo řídí, a svědeckou výpověď P. M., pověřené osoby z parkoviště, která s pachatelem přestupku přímo hovořila.

[10] S ohledem na shora uvedené žalobce navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného, jakož i rozhodnutí městského úřadu zrušil.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

[11] Ve vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že v řízení u městského úřadu byly splněny všechny předpoklady k tomu, aby věc přestupku odložil a projednal správní delikt provozovatele vozidla podle § 125f odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu, neboť nebylo možné činit žádné další kroky ke zjištění osoby pachatele. Výslech paní M. by byl bezvýznamný, jelikož správní orgán neměl k dispozici bližší identifikaci pachatele přestupku mimo osoby G. G., který však pachatelem přestupku být nemohl.

[12] Skutečnost, že městský úřad odmítl doručovat písemnosti zmocněnci na elektronickou adresu, neboť považoval jednání zmocněnce P. K. s ohledem na řadu jiných případů podobného typu za obstrukční, není v ničem závadná. Úvaha žalobce, že by měl správní orgán účastníkovi řízení, který je fakticky zastoupen zmocněncem, ustanovit ještě opatrovníka, je lichá.

[13] Místo spáchání přestupku neustanoveným řidičem vozidla bylo dostatečně popsáno. Jedná se o plochu, která spadá pod definici silniční vegetace, na které je zakázáno zastavení a stání dle § 27 odst. 1 písm. r) zákona o silničním provozu.

[14] Na základě výše uvedeného žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci soudem

[15] Zdejší soud přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí městského úřadu včetně řízení předcházejících jejích vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.

[16] Výrok napadeného rozhodnutí je srozumitelný a dostatečně určitý. Místo spáchání přestupku neustanoveným řidičem bylo v rámci možností vymezeno slovním popisem: „v KÚ obce Pozlovice na travnaté ploše před placeným parkovištěm u přehradní hráze“. Ve spojení s fotodokumentací obsaženou ve správním spise je takto vymezené místo spáchání přestupku dostatečné. Vzhledem k tomu, že v průběhu řízení o místě spáchání nebylo pochyb a žalobce proti tomu ve správním řízení ani nic nenamítal, nebylo povinností správních orgánů se místem spáchání blíže zabývat.

[17] Je nepochybné, že předmětné jednání naplnilo skutkovou podstatu přestupku podle § 27 odst. 1 písm. r) zákona o silničním provozu, tedy stání na silniční vegetaci. Zákon nevymezuje, co se silniční vegetací rozumí, nicméně podle § 13 písm. d zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, je silniční vegetace příslušenstvím dálnice, silnice a místní komunikace. Za silniční vegetaci je potřeba považovat veškeré rostlinstvo rostoucí na silničních pozemcích. V nyní projednávané věci řidič stál na travnaté ploše, která před parkovištěm vytvářela „ostrůvek“ zeleně v rámci příjezdové cesty. Jednalo se tak nepochybně o příslušenství místní komunikace a tedy i silniční vegetaci ve smyslu § 27 odst. 1 písm. r) zákona o silničním provozu. Místní úprava provozu na pozemní komunikaci stání na silniční vegetaci nepovolovala (viz str. 4 a 5 napadeného rozhodnutí). Pro doplnění lze rovněž poukázat na čl. 3 odst. 3 obecně závazné vyhlášky městyse Pozlovice č. 2/2008, k zajištění udržování čistoty ulic a jiných veřejných prostranství k ochraně životního prostředí, zeleně v zástavbě a ostatní veřejné zeleně, dle kterého je zakázáno odstavovat dopravní prostředky na plochách veřejné zeleně. Rovněž vůči tomuto vymezení skutku žalobce v průběhu správního řízení ničeho nenamítal.

[18] Soud se neztotožnil ani s námitkou žalobce, že řízení o správním deliktu nemělo být zahájeno, neboť nebyly splněny podmínky dle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu.

[19] Podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu se právnická nebo fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 tohoto zákona nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.

[20] Podle § 125f odst. 2 tohoto zákona právnická nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídá, pokud a) porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání, b) porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle tohoto zákona a c) porušení pravidel nemá za následek dopravní nehodu.

[21] Podle § 125f odst. 4 písm. a) tohoto zákona obecní úřad obce s rozšířenou působností správní delikt podle odstavce 1 projedná pouze, pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění

pachatele přestupku a nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.

[22] Z citovaných ustanovení vyplývá subsidiární odpovědnost provozovatele vozidla za správní delikt vůči odpovědnosti řidiče za přestupek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2014, č. j. 1 As 131/2014-45; rozhodnutí NSS jsou dostupná na www.nssoud.cz). „Přednost“ odpovědnosti za přestupek je patrná i z § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu, podle kterého správní orgán poučí provozovatele, jehož vozidlem nezjištěný řidič spáchal přestupek, o možnosti sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Ke zjištění pachatele přestupku je správní orgán povinen učinit nezbytné kroky, které spočívají zpravidla v zaslání výzvy provozovateli vozidla, aby označil skutečného řidiče vozidla v době spáchání přestupkového jednání.

[23] K charakteru ustanovení § 10 odst. 3, resp. § 125f zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu, konkrétně k odpovědnosti provozovatele vozidla, založené na objektivní odpovědnosti s možností liberace, za správní delikt spočívající v nezajištění, *„aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem“* (např. za neoprávněné zastavení nebo stání), se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016-40, kde dospěl k závěru, že předmětná ustanovení nejsou v rozporu s čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, resp. s čl. 39 a čl. 40 Listiny základních práv a svobod, konkrétně s ústavní garancí principu presumpce neviny, práva nevypovídat a nebýt nucen k sebeobviňování.

[24] Ze správního spisu v nyní projednávané věci vyplynulo, že správní orgán zaslal žalobci výzvu k zaplacení určené částky dle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu ze dne 2. 8. 2013, č. j. MULU 12500/2013, sp. zn. 11579/2013/262/243. V této výzvě byl žalobce jakožto provozovatel vozidla zn. BMW r. z. 4Z7 8500 vyzván ke sdělení osoby, která měla v rozhodnou dobu řídit vozidlo. Na tuto výzvu, která byla žalobci doručena dne 6. 8. 2013, žalobce reagoval vyjádřením ze dne 19. 8. 2013, v němž sdělil, že v této době měl k užívání vozidlo G. G., nar. X, adresou E. A. 5, V., B., který je zastoupen zmocněncem P. K., přechodně bytem C. A. 9, E. T. d. C., S. C. d. T., s adresou pro doručování X.

[25] Z uvedeného plyne, že žalobce na výzvu správního orgánu označil osobu údajného přestupce (jménem, datem narození a adresou v B.) i jeho zástupce (adresou na T. a elektronickou adresou k doručování). Formálně tedy žalobce zákonnou povinnost splnil. Žalovaný však toto sdělení nepovažoval za věrohodné. V napadeném rozhodnutí k tomu uvedl: *„K osobě pana G. lze rovněž sdělit, že tato je odvolacímu orgánu známa již z vícero řízení, přičemž bez významu není fakt, že v těchto řízeních vždy figuruje spolu se společností FLEET Control, s.r.o., resp. s bratry K. či jinými subjekty, s nimiž je činnost těchto osob spojena (např. Motoristická vzájemná pojišťovna, družstvo). Posledně jmenované subjekty se podle svých webových stránek (např. www.nechcipokutu.cz) zabývají „pomocí“ řidičům ve věcech dopravních přestupků a správních deliktů, přičemž svoji službu nabízejí jako pojištění, když v případě neúspěchu slibují úhradu uložených pokut a dokonce refundaci připsaných bodů v bodovém hodnocení řidiče. Do toho zapadá i uvádění osob (někdy fiktivních, někdy skutečných, případně osob, jejichž identitu nelze z pozice správních orgánů ověřit) s pobytem v zahraničí, které měly řídit vozidla, jejichž provozovatelé jsou činěni odpovědnými za*

vybrané správní delikty. Odvolací orgán také uvádí, že G. G. se shodnými osobními údaji figuruje ve veřejném (obchodním) rejstříku jako jednatel právnické osoby BEZK, s.r.o., která má sídlo v Praze, přičemž dotyčný zároveň není přihlášen k pobytu na území ČR. Na plné moci (resp. všech, které má odvolací orgán dosud k dispozici) je podpis pana G. vyveden náznakem psací latinkou, ač Bulharko patří k zemím, jejichž písmo se označuje jako azbuka nebo cyrilice. V ní psací „G“ vypadá zcela jinak. Odvolací orgán z těchto známých skutečností považuje za zcela nevěrohodné, že pan G. řídí vozidla různých osob nejen po Zlínském kraji, ale po celé České republice“.

[26] Žalovaný tedy považoval za nevěrohodné, že by G. G. skutečně vozidlo žalobce v rozhodnou dobu řídil, neboť je mu z úřední činnosti známo, že je společností FLEET Control, s.r.o., (která zastupovala ve správním řízení žalobce a zastupuje i další osoby, které se dopustí protiprávního jednání, a obstrukčními postupy se snaží vyhnout následkům a sankcím za toto jednání), opakovaně označován jako řidič vozidel, s nimiž byl spáchán přestupek po celé České republice. Jednalo se přitom o vozidla různých provozovatelů. Dále žalovaný zmínil, že ačkoliv je G. G. jednatelem společnosti BEZK s.r.o., není přihlášen k pobytu na území České republiky a jeho podpis na plné moci neodpovídá písmu používanému v Bulharsku. Z výše uvedených důvodů byla věc ve smyslu § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích odložena.

[27] Právě uvedený závěr žalovaného považuje zdejší soud za souladný se zákonem. I soudu je totiž známa činnost společnosti FLEET Control, s.r.o. a jméno G. G. Ani soud tedy neuvěřil žalobci, že by G. G. měl jeho vozidlo v rozhodnou dobu v užívání a měl by tedy být odpovědný za přestupek, který byl s tímto vozidlem spáchán. Předně k tomu soud vedou shora uvedené skutečnosti obstrukčního charakteru (žalobce jako osobu přestupce označil osobu s adresou v B., která je jako údajný řidič vozidel „v přestupku“ označována opakovaně napříč celou Českou republikou, navíc je zastoupena osobou s adresou na T., která jako zástupce takovýchto údajných řidičů působí rovněž opakovaně, nadto příjmení zástupce údajného přestupce se shoduje s příjmením jednatele společnosti FLEET Control, s.r.o., kterou byl žalobce během správního řízení zastoupen a je tedy pravděpodobné, že údajný přestupce je zastoupen osobou, jež s touto společností spolupracuje) a dále to, že žalobce (vědom si pochybností žalovaného o věrohodnosti jeho tvrzení) neuvedl nic, čím by svoje tvrzení prokázal. Nejen že žalobce nijak nedoložil, že G. G. jeho vozidlo v rozhodnou dobu měl k dispozici (např. smlouvou nebo svědeckými výpověďmi), ale ani k této věci nic bližšího neuvedl (např. z jakého důvodu měl G. G. z B. žalobcovo vozidlo k užívání v Pozlovicích či jaký vztah má žalobce k této osobě). V tomto kontextu je pak zarážející požadavek žalobce na výslech jeho samotného. Žalobce mohl předložit důkazy, které by dokládaly, že motorové vozidlo postavil na travnatou plochu jím oznámený řidič, kdykoliv v průběhu řízení o správním deliktu, a to v odvolání, nebo konečně v řízení před soudem. Nic takového však žalobce neučinil, ačkoliv by tím jistě zásadně zpochybnil konstrukci správních orgánů o spáchání deliktu provozovatele vozidla. Přístup žalobce zcela znevěrohodňuje jeho tvrzení o tom, že jeho vozidlo v rozhodnou dobu řídil G. G. Pro zjištění skutečného pachatele nemohl nic podstatného přinést ani výslech paní M., z její strany bylo vše podstatné podchyceno v úředním záznamu ze dne 3. 7. 2013, č. j. KRPZ-70355-2/PŘ-2013-150513, a oznámení přestupku č. j. KRPZ-70355-5/PŘ-2013-150513, které jsou součástí správního spisu.

[28] Za tohoto stavu nelze žalobcovo tvrzení považovat za věrohodné a nelze prvostupňovému orgánu (ani žalovanému) vytýkat, že se nepokoušeli doručovat P. K., jako zástupci údajného řidiče, či přímo tomuto údajnému řidiči (shledali-li by účelovost zastoupení ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 5. 2011, sp. zn. 1 As 27/2011, publ. pod č. 2452/2012 Sb. NSS). Požadavek projednání přestupku s opatrovníkem nebyl v nyní projednávané věci na místě, neboť správní orgán dospěl k závěru, že přestupek tvrzená osoba vůbec nespáchala. Podmínky pro zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla dle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu tak byly splněny.

V. Závěr a náklady řízení

[29] Soud tedy shledal žalobcovy námitky neopodstatněnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

[30] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 13. září 2016

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu